

Nss-u bylo se především zabývatí námitkou stížnosti, že rozhodnutí dle § 53 ob. ř. vol., směřující k opravě volby, nesmělo býti vydáno v době, když již pro opravu výsledku volby nebylo místa, a když jenom výrok dle § 10. téhož zák. býval by na místě. Stížnost míní, že dohlédací úřad smí nález dle § 53 ob. ř. vol. vydati pouze do lhůty jednoho měsíce ode dne, kdy protokol o volbě ho došel.

Otázkou, do které doby může dohlédací úřad vydati rozhodnutí podle § 53 ob. vol. řádu, zabýval se nss v nál. Boh. 4894 adm. a dospěl k názoru, že jakmile nově zvolený člen ob. zastupitelstva, jenž nemá vlastností vyžadovaných k volitelnosti, složí slib dle § 59 ob. ř. vol., nemůže dohléd. úřad prohlásiti jeho volbu za neplatnou dle § 53, nýbrž může proti němu postupovati pouze dle § 10 odst. 5 bodu 2 vol. ř. ve znění novely.

V daném případě byla volba do ob. zastupitelstva v A. provedena 16. září 1923 a nebylo proti ní podáno námitek. Volba ob. starosty a ob. rady byla vykonána dne 30. září 1923 a st-l zvolen náměstkem starosty. Proti této volbě byly podány námitky, ke kterým zsp. výnosem z 25. února 1924 rozdělil mandátů ob. rady opravila, volbu starosty a náměstka v platnosti ponechala.

Když již nové ob. zastupitelstvo bylo ustaveno a vykonalo volbu starosty a jeho náměstka, nemohl dle zásady svrchu vytčené žal. úřad zvoleného člena ob. zastupitelstva, jenž další volbou povolán byl i za náměstka starostova, zbaviti jeho funkcí podle § 53 vol. ř. Odchylný náhled žal. úřadu, který by činil ustanovení § 10 č. 2 vol. ř. zbytečným, nesrovnává se se zákonem, a když na něm žal. úřad své rozhodnutí založil, jest i toto se zákonem v odporu.

Bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss, aniž bylo zapotřebí zabývatí se meritorní stránkou jeho.

Č. 5089.

Učitelstvo. — Veřejní zaměstnanci. — Administrativní řízení: * Předpis dvorského dekretu z 5. prosince 1826 o 14denní lhůtě k likvidování komisionálních útrat platí též pro uplatnění nároku učitele veřejné školy národní na náhradu diet a cestovného za cestu konanou z úředního příkazu z místa působitě učitelova do sídla zdravotního znalce státního za účelem zdravotní prohlídky.

(Nález ze dne 6. listopadu 1925 č. 20.741).

V ě r: Jan B. v C. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o cestovné a stravné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l podal dne 6. srpna 1920 likvidaci na stravné a cestovné za úřední cesty, konané dne 10. prosince 1918 a 21. října 1919. Tento nárok byl pořadem instancí zamítnut z důvodu, že st-l pozbyl nároku na náhradu cestovného a stravného tím, že likvidaci svoji podal po uplynutí předepsané 14denní lhůty (výnos zsr-y z 25. května 1920 č. II. A-2030).

○ stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Žal. úřad neřešil meritorní otázku, zda st-li sporný nárok přísluší, nýbrž zamítl žádost jediné z toho důvodu, že byla podána opožděně. Není tudíž na sporu otázka, zda učitelé přísluší nárok na cestné a stravné za služební cestu, o kterou zde jde, nýbrž záleží pouze na tom, zda likvidace musí býti podána do lhůty 14 dnů. Stížnost opírá svoje stanovisko o tvrzení, že pro státní úředníky, jimž jsou učitelé dle § 10 zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. ohledně nároku na cestovné atd. na roveň postaveni, taková preklusivní lhůta stanovena není. V tom jí nelze dáti za pravdu.

Pro státní úředníky jest taková lhůta stanovena nařízením dvorské kanceláře z 5. prosince 1826, které mimo jiné stanoví: » . . . bylo uznáno, aby předpis, vydaný pro pokladní úředníky byl rozšířen na všechny politické, justiční, kamerální a důchodkové úředníky . . . tím způsobem, že nyní každé cestovní partikulare bez rozdílu, zda byla vybrána záloha neb ne, n e j p o z d ě j i b ě h e m 1 4 d n ů o d u k o n ě n í komise má dotyčnému úřadu býti předloženo . . . , překročení tohoto termínu má nejenom ztrátu . . . poplatků a cestovného, ale i povinnost k navrácení celé event. vybrané zálohy za následek . . . Po uplynutí termínu budiž každé k likvidaci předložené partikulare odmítnuto . . . «.

Poněvadž zde jde o cestu, kterou st-l vykonával z úředního příkazu z místa svého působiště do sídla zdravotního znalce za účelem zdravotní prohlídky, nutno tuto cestu zahrnouti pod pojem služební cesty, jakou má na mysli cit. dekret.

Tím jest vyvrácena námitka stížnosti, že podobné povinnosti pro státní úředníky není, a odpovídá jen dedukcím stížnosti, dovolávající se § 10 zákona č. 274/19, že vzhledem k tomu i učitel jest povinen, likvidaci během 14 dnů úřadu předložiti. Pak padá také námitka stížnosti, že na platném právním stavu nemohl výnos zř-y z 25. května 1920 ničeho změnit, neboť tento výnos uvedl pouze pro učitelstvo právní normy platné pro státní úředníky ve známost, nezaložil však pro ně nový právní nárok ohledně přiznání cestovného a stravného, neb tento byl již založen cit. § 10. Neprávem dovolává se také stížnost výnosů min. fin. z 21. února 1919 č. 2223 pres. a z 21. června 1920 č. 36.132, neb tyto výnosy neobsahují ustanovení o lhůtě podací a právě proto nechaly v platnosti nařízení dvorské kanceláře z 5. prosince 1826.

Jak nesporno, podal st-l svoji likvidaci teprve dne 6. srpna 1920, tedy po uplynutí stanovené lhůty a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 509u.

Učitelstvo: * Učitel občanské školy s českým jazykem vyučovacím, který má způsobilost vyučovati němčině na školách obecných, má za vyučování nepovinné němčině na škole občanské nárok na odměnu ve výměře stanovené pro školy obecné (čl. V odst. 2 a čl. I § 9 zákona č. 251/1922).

(Nález ze dne 6. listopadu 1925 č. 20.744.)